

ณ วัดบ้านไร่แห่งหนึ่งหลวงตาเพิ่งกลับจากการบิณฑบาตเห็นลูกศิษย์วัดนั่งร้องไห้สะอึกสะอื้น จึงเข้าไปถามไถ่ว่าเป็นอะไร ลูกศิษย์ตอบกลับมาว่า 'ผมถูกใส่ร้าย ผมไม่ได้ขโมย' คนเราล้วนมีความฝัน ความทะยานอยาก ตามประสาปุถุชนทั่วไป ไม่ใช่สิ่งเลวร้าย บางครั้งความฝันก็เป็นสิ่งสวยงาม เป็นพลังที่ทำให้เราก้าวเดิน เช่น บางคนอยากเป็นนักร้อง เป็นมาถึงไอ้ตัวที่สอง จะเป็นเราแบบที่คนอื่นยัดเยียดให้เป็น บางครั้งก็ยัดเยียดว่าเราดีเลิศ จนเราอาย เพราะจิตสำนึกเรารู้ดีว่ามันไม่จริงหรอก แต่เราก็ยอมรับ แต่บางครั้งไอ้ตัวที่สองนี้ ก็อย่างคนขับสิบล้อจอดรออยู่ข้างทางเฉย ๆ เข้ามาพบศพใต้ท้องรถ ก็ต้องขับรถหนี ทั้งที่ศพนั้น ถูกรถชนตายอีกฝั่งแล้วดันถลามาใต้ท้องรถ แต่ดันเชื่อว่าเป็นคนขับสิบล้อ บางคนก็ตัดสมั้ยที่หลวงตายังไม่ได้บวชเคยไปส่งเพื่อน ผู้หญิงที่มีผัวแล้ว เพราะเห็นว่าบ้านเป็นชอยเปลี่ยว ส่งได้สองครั้งก็เป็นเรื่อง ชาวบ้านซุบซิบนินทา หาว่าเป็นซู้กับเมียชาวบ้าน คนที่เห็นนี้ 'แล้วเราต้องทำอะไรละครับในเมื่อเราต้องเจอคนเหล่านั้นเรื่อย ๆ' ลูกศิษย์หยุดร้องไห้แล้วเริ่มสนทนาโต้ตอบหลวงตา

'เจ้าต้องทำความเข้าใจจิตใจมนุษย์ เรียนรู้ว่าความเข้าใจผิดเกิดขึ้นได้ เราห้ามใจใครไม่ได้ สิ่งใดที่เราไม่ได้ทำ ไม่ได้คิด ไม่ได้เป็น แต่คนอื่นคอยยัดเยียดให้เรา เราก็ไม่ควรให้ความสำคัญ

'เข้าใจครับหลวงตา' เด็กน้อยยิ้มมีความสุขอีกครั้ง